

Cathy Bramley

Het strandfeest in
Brightside Cove

Brightside
Cove-serie

2

Het strandfeest in Brightside Cove

Cathy Bramley bij Zomer & Keuning

Brightside Cove-serie:

De eerste gasten in Brightside Cove

Het strandfeest in Brightside Cove

Onverwacht bezoek in Brightside Cove

De première in Brightside Cove

Cathy Bramley

Het strandfeest in Brightside Cove

Brightside Cove – deel 2

Vertaling Patricia Pos

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542684

NUR 340

© 2021 voor de Nederlandstalige editie

Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *The Hen Party* bij
Transworld Digital, een imprint van Transworld Publishers, © Cathy
Bramley 2018.

Vertaling Patricia Pos

Omslagontwerp Anne-Loes Huizing, Studio Pinck

www.zomerenkeuning.nl

www.cathybramley.co.uk

Alle rechten voorbehouden

1

Mijn hele leven verlangde ik er al naar om op een dag zo'n indrukwekkende acteerprestatie te leveren dat het publiek volkomen vergat dat ik maar een rol speelde. Dat zou het keerpunt van mijn carrière betekenen, waardoor iedereen mijn naam zou kennen. Misschien zou het er zelfs wel voor zorgen dat die ene persoon die me lang geleden vergeten was opnieuw contact met me zou zoeken.

Ik had nooit gedacht dat er een video van me online zou verschijnen waarin ik de cliffhanger van *Victory Road* verklapte, een emmer ijs over Cecily Carmichaels hoofd gooide en mijn voormalige manager Sebastian een stomp in zijn maag verkocht. Laat staan dat die video en niet mijn acteerwerk me beroemd zou maken. Op YouTube was het fragment inmiddels een kwart miljoen keer bekeken, er gingen allerlei internetmemes over me rond en ik had er duizenden volgers op Facebook bij gekregen. Daar was ik echter allesbehalve trots op. Sterker nog, ik schaamde me kapot.

'Goed, Nina, bedankt dat je tijd hebt vrijgemaakt om met *Entertainer's News* te praten.' Ross Whittaker keek me met bijna moordlustige ogen aan. 'Ik vind het erg fijn om je weer te zien.'

Ik was terug in Londen. Het was een zaterdagmiddag halverwege april en de lucht was stralend blauw, maar desondanks voelde het alsof er op het kantoor van Ginny Walsh elk moment een storm kon losbarsten. Naast de sfeer voelde ook mijn lichaam gespannen aan. Dit interview was door Ginny geregeld, die overduidelijk een bloedhekel aan me had. Ze had deze afspraak immers niet voor niks in een weekend gepland. Het was de bedoeling dat ik de schade

die ik had aangericht zou herstellen tijdens dit gesprek. Als dat me lukte, verdiende ik wat mij betreft een Oscar.

‘Graag gedaan,’ zei ik met een beleefd knikje. ‘Na de grap die we een paar weken geleden met je uitgehaald hebben, is dit wel het minste wat we kunnen doen.’

Ik hoopte dat het zweet op mijn voorhoofd vanaf zijn kant van de tafel niet te zien was.

‘Je blijft er dus bij dat dit allemaal één grote eenaprilgrap was?’ vroeg Ross alsof hij geen woord van mijn verklaring geloofde.

Zoals hij ongetwijfeld al vermoedde, was het persbericht dat verstuurd was complete onzin. Ginny, het hoofd van de marketingafdeling van *Victory Road*, was er echter heilig van overtuigd dat liegen de enige manier was om me uit deze situatie te redden. En aangezien ik een behoorlijke flater geslagen had, raadde regisseuse Maxine me aan haar plan simpelweg uit te voeren.

Ginny trok haar wenkbrauwen op en knipperde met haar ogen. ‘Ach, Ross. Zullen we wel beleefd tegen elkaar blijven?’

Ze schoof de papieren versie van mijn verhaal naar hem toe, maar die negeerde hij. Ik wilde niemand anders de schuld van mijn daden geven, maar probeerde me er simpelweg op een makkelijke manier vanaf te maken.

‘Nina, vertel Ross maar gewoon wat je mij ook verteld hebt,’ zei Ginny koeltjes. ‘Dan kunnen we misschien eindelijk een einde maken aan die gekke geruchten die over jou en de show de ronde doen.’

Ross leunde een stukje over de tafel heen en terwijl hij me diep in de ogen keek, schraapte ik mijn keel.

‘Het spijt me, Ross,’ zei ik zo berouwvol mogelijk, ‘maar Cecily en ik hebben je voor de gek gehouden. Wat je gezien hebt, was niet meer dan een toneelstukje.’

‘Ik heb Cecily inmiddels een paar keer zien acteren.’ Ross wreef over zijn neus, alsof hij een glimlach probeerde te verbergen. ‘En

op het toneel is ze een stuk minder overtuigend dan op dat filmpje.’

Ik haalde diep adem en deed mijn uiterste best om niet op zijn woorden te reageren. ‘Ik had met haar gewed dat ze nooit zoiets durfde te doen.’

Ginny kuchte zachtjes.

‘Met “gewed” bedoel ik eigenlijk,’ zei ik om mezelf te verbeteren, ‘dat ik met haar had afgesproken dat ik een bedrag aan een goed doel zou doneren als ik een emmer ijs over haar heen mocht gooien.’

Gisteravond had ik Cecily via een privébericht op Twitter mijn excuses aangeboden. Vervolgens had ik voorgesteld om het goed met haar te maken door een bedrag aan haar favoriete goede doel te doneren. Ze had echter nog niet op mijn aanbod gereageerd.

Ross keek me met samengeknepen ogen aan. ‘Jullie hebben dit dus allemaal voor een goed doel gedaan?’

‘Precies,’ zei Ginny glimlachend. ‘Goed, zullen we het nu-’

Ross tilde zijn hand op om haar tot stilte te manen. ‘Maar Cecily heeft de rol in *Mary Queen of Scots* gekregen die eigenlijk aan jou beloofd was. Vind je dat dan niet vervelend?’

‘Totaal niet.’ Ik fronste en deed alsof zijn vraag me verwarde. ‘Ik heb namelijk andere professionele verplichtingen, waardoor ik die rol helaas niet op me kan nemen.’

Hij keek me nog altijd aan. ‘Andere professionele verplichtingen dan *Victory Road*?’

Ik likte over mijn lippen, maar bleef oogcontact met hem houden. ‘Nee. Volgende week ga ik gewoon weer voor de show aan de slag.’

‘Dus,’ hij leunde iets dichterbij me toe, ‘zuster Elsie is niet dood?’

Het zweet dreigde nu elk moment van mijn voorhoofd over mijn gezicht te druipen. Ik wierp een korte blik op Ginny, die me streng aankeek. Sinds ik vanmorgen op haar kantoor was aangekomen,

behandelde ze me als een lastige puber die haar het leven onmogelijk maakte. Aan de twinkeling in haar ogen en de blosjes op haar wangen zag ik echter dat ze dit drama stiekem heerlijk vond.

‘Ik kan bevestigen dat Nina volgende week inderdaad op de set verwacht wordt, Ross,’ zei ze glimlachend. ‘Welke conclusie je daaruit wilt trekken, is aan jou.’

Ross sloeg met zijn vuist op tafel. ‘Wat kun je me dan in vredesnaam wél vertellen? Je hebt je teruggetrokken in,’ hij keek voor het eerst naar de persverklaring, ‘Devon? Zat je daar soms in een afkickkliniek? Of was je op bezoek bij je geheime geliefde?’

Ik keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Theo zat er ongetwijfeld niet op te wachten om als mijn potentiële geliefde in de krant te verschijnen. Dan keerde Kate waarschijnlijk deze week nog terug uit Zuid-Amerika om een scheiding aan te vragen.

‘Ik heb in Devon vooral uitgerust,’ zei ik om zijn bizarre fantasieën zo snel mogelijk de wereld uit te helpen. ‘Ik was behoorlijk toe aan vakantie.’

‘Dus je zat niet in een afkickkliniek?’

‘Nee!’ stamelde ik. ‘Ik logeerde bij een vriend. Bij vrienden. Van mijn broer.’

Ik wierp Ginny een wanhopige blik toe, maar die peuterde ongeïnteresseerd aan haar nagel.

‘Verbleef je bij een man?’ Ross trok glimlachend zijn wenkbrauw op. ‘Je bloost namelijk nogal.’

Ik deed mijn mond open om iets te zeggen, maar kreeg geen woord over mijn lippen. Na een ongemakkelijke stilte schoot Ginny me alsnog te hulp. ‘We zijn hier vandaag niet om het privéleven van mevrouw Penhaligon te bespreken, Ross,’ zei ze. ‘Ik zal je een dvd geven waarop exclusief nieuw materiaal van *Victory Road* te vinden is. Ik neem aan dat we erop kunnen rekenen dat de beelden niet voor de gestelde datum naar buiten gebracht worden...’

Ik glipte het kantoor uit en zuchtte opgelucht. Het eerste obstakel

was uit de weg geruimd. Nu stond er een afspraak met Maxine op de planning...

‘Het spijt me vreselijk,’ zei ik zodra Maxine de deur van haar kantoor openzwaaide. ‘Ik heb een enorme fout gemaakt.’

Zoals gewoonlijk had Maxine een zwarte wikkellijurk en hakken aan. Blijkbaar zag ze er zelfs op zaterdag fantastisch uit. Ze duwde haar grijze krullen uit haar gezicht en wierp me een lange, ijzige blik toe. Haar huid was prachtig, maar wel ietwat vaal. Waarschijnlijk kwam dat doordat ze zoveel tijd binnen doorbracht. Desondanks had ze maar weinig rimpels om haar ogen. Ik wist dat ze rond de zestig was, maar ze zag er een stuk jonger uit. Ze was langer dan ik en had een stevig, moederlijk figuur. Door haar starre houding en vinnige blik was ik bijna bang voor haar.

‘We maken allemaal weleens een fout,’ zei ze uiteindelijk, ‘maar doe dit alsjeblieft niet nog een keer.’ Ze stapte opzij om me binnen te laten.

Ik zuchtte opgelucht en liep haar rommelige kantoor binnen. In de vensterbank stond een halfdode plant, overal lagen stapels papier en op een kastje stonden briefbakken waarin verschillende scripts lagen. Zou in een van die scripts een mooie rol voor mij zijn weggelegd, vroeg ik me af. Waarschijnlijk kon ik daar vandaag maar beter niet over beginnen.

‘Ik heb mezelf ooit ook vreselijk voor schut gezet,’ zei ze. ‘Jarenlang was ik doodsbang voor de consequenties, maar uiteindelijk is het gelukkig goed gekomen.’

Ik kon amper geloven dat Maxine Pearce, die altijd alles onder controle leek te hebben, ooit net zo’n grote fout gemaakt had als ik. Ze sloeg haar ogen neer en ik overwoog haar te vragen wat er gebeurd was. De gebeurtenis had haar er blijkbaar niet van weerhouden om iets van haar carrière te maken. Voordat ik iets kon zeggen, gebaarde ze naar een stoel aan haar vergadertafel.

‘Erg jammer dat je het advies van Sebastian Nichols opgevolgd hebt door je in Devon te verschuilen,’ zei ze terwijl ze haar koffiezetapparaat in de hoek van de ruimte aanzette. ‘Het zal wel een vreselijke tijd voor je geweest zijn.’

‘Hm,’ mompelde ik omdat ik niet zo goed wist wat ik daarop moest antwoorden.

Ik dacht aan de kalme momenten waarop Theo en ik op het bankje in zijn voortuin koffie gedronken hadden. Er had een heerlijke zeegeur gehangen en de kippen scharrelden vredig door het gras. Ik dacht aan de schelpen die ik op het strand verzameld had en aan de keren dat ik door de branding gerend had. *Een vreselijke tijd.*

‘En je had geen mobiel bereik, zei je?’ Ze zette een kop koffie voor me op tafel.

‘Nee.’ Ik deed mijn uiterste best om mijn verlangen naar Devon niet aan Maxine door te laten schemeren. Het was een ontzettend bevrijdende ervaring geweest om niet continu bereikbaar te zijn, hoewel ik in Londen al gauw weer net zo telefoonverslaafd was geraakt als voorheen. Zodra ik weer wat vrije dagen had, zou ik terugreizen naar Brightside Cove. Het uitdelen van handtekeningen bij de ingang van de studio was namelijk lang niet zo leuk als ik me altijd had voorgesteld. De fans van de show vroegen me steeds waar ik geweest was en of Cecily me echt had aangeklaagd voor mishandeling.

‘Misschien was je reis dan wel niet zo vervelend als ik dacht.’ Ze fronste toen haar eigen telefoon begon te trillen en zette het apparaat uit. ‘Wat je voormalige manager betreft, ik denk dat hij zich heeft laten verblinden door Cecily Carmichaels schoonheid en daardoor vergeten is dat actrices ook over het nodige talent moeten beschikken. Heb je hem al gesproken?’

‘Alleen per e-mail,’ bekende ik. ‘Het lijkt me het beste als ik zo snel mogelijk op zoek ga naar een nieuwe manager. Sebastian heeft me namelijk laten weten dat Cecily vanaf nu zijn hoogste prioriteit is.’

‘Hij zal er uiteindelijk ongetwijfeld spijt van krijgen dat hij zich ooit met die familie heeft ingelaten,’ zei ze op duistere toon. ‘Helaas spreek ik uit ervaring. Maar goed, dat is zijn probleem. Vraag vanaf nu alsjeblieft iemand anders om advies als je in de problemen zit.’

‘Ik heb niemand anders,’ zei ik terwijl ik mijn koffie iets koeler probeerde te blazen. ‘Mijn broer is fantastisch, maar hij is ook een zakenman die geen idee heeft hoe de showbizzwereld in elkaar steekt. En ik heb geen ouders; mijn vader—’ Ik schraapte mijn keel. Ik praatte bijna nooit over hem en wist niet waarom ik hem überhaupt ter sprake bracht. Maxine trok haar wenkbrauwen op. Ik ging verder. ‘En mijn moeder is een paar jaar geleden overleden.’

Zij was bovendien wel de laatste persoon die ik om carrière-advies zou vragen. Ooit had ze me namelijk verteld dat ze acteren maar een schunnig beroep vond. Vervolgens had ze gezegd dat ik door mijn rondingen waarschijnlijk alleen de mollige, vrolijke beste vriendin zou mogen spelen. Ik was blij dat ik op achttienjarige leeftijd kon gaan studeren zodat ik eindelijk aan haar negativiteit kon ontsnappen. Misschien moest ik blij zijn dat ze mijn potentiële rollen in ieder geval nog vrolijk genoemd had. Anderhalf jaar later was ze overleden zonder me ooit op televisie te hebben gezien. Waarschijnlijk had ze *Victory Road* fantastisch gevonden en was ze apetrots op me geweest. En is dat niet het enige wat we van onze ouders verlangen? Dat ze van ons houden en trots op ons zijn?

Maxine keek me nog altijd indringend aan en ik hield mijn adem in. Hopelijk zou ze me geen verdere vragen over mijn familie stellen.

‘Ik heb ook nooit met mijn moeder kunnen praten,’ zei ze alsof ze mijn gedachten gelezen had. ‘Ze had altijd hele duidelijke ideeën over wat ik wel of niet moest doen. Pas na haar overlijden stond ik mezelf toe om oprecht mezelf te zijn. Maar goed, als je vanaf nu een ouderfiguur nodig hebt, bel me dan gewoon op. Dan zal ik naar je luisteren.’

‘Echt waar?’ Vanuit het niets schoot er een brok in mijn keel. ‘Als een soort... mentor?’

Ze schonk me een korte glimlach, maar keek me toen weer ernstig aan. ‘Precies.’

‘Dank je. Echt ontzettend bedankt.’

Ze knikte kort en trok toen een stapeltje papieren naar zich toe. ‘Zal ik je dan nu vertellen wat zuster Elsie tijdens je afwezigheid zoal heeft uitgespookt?’

Twee dagen later stond ik weer op de set. Die ochtend had ik aan de volledige cast en crew mijn excuses aangeboden. Het was een enorme opluchting om weer aan de slag te gaan. In de studio was het februari 1941 en lag ik 's nachts in een ziekenhuisbed. Ik had een wit nachthemd aan, mijn gezicht was bleek gemaakt en mijn hoofd was ingepakt in verband. Zuster Elsie lag in coma en dus moest ik er ziek uitzien. Net als tijdens de vorige scène die ik opgenomen had, mocht ik me bovendien niet bewegen.

Eigenlijk kwam het me wel goed uit dat ik roerloos in bed moest liggen, want ik had vannacht amper geslapen. Trudy had mijn kamer een maand aan twee Koreaanse studenten verhuurd, waardoor ik een bed met haar moest delen. Ze had tot middernacht tegen me gekletst en in haar slaap bleek ze gewoon verder te praten. Na mijn onverwachte vertrek uit Devon was ik echter blij dat ik een slaappleaats had. Het was wel vreemd om terug te zijn en Trudy's appartement voelde niet meer als thuis. De ene Koreaanse student had urenlang in de keuken gestaan om met allerlei specerijen een maaltijd te bereiden en de andere had op mijn kamer brullend met zijn familie geskypet. De woning voelde dan ook veel te klein en bedompt aan.

Zelfs douchen was moeilijk geweest. Iemand had overal nat wasgoed opgehangen, waardoor de ruimte amper te betreden was. Ik dacht terug aan de prachtige badkamer van Driftwood Lodge

met zijn enorme badkuip en het kleine raampje in het rieten dak dat uitkeek op de haven...

‘Hé!’ Freddie Major, de man die mijn geliefde agent Ron speelde, was gearriveerd.

Mijn hart sloeg spontaan een slag over. Ik was hem vanmorgen al in de kantine tegengekomen, maar had hem nog niet gesproken. Van alle personages was dat van hem waarschijnlijk het meest geraakt door het feit dat ik het plot van de serie verklapt had. Ik wist dan ook niet zeker hoe hij op me zou reageren.

‘Mijn lieve agent Ron,’ zei ik glimlachend. ‘Heb je me een beetje gemist?’

‘Uiteraard. Hoewel je er vandaag een stuk minder aantrekkelijk uitziet dan gewoonlijk,’ zei hij terwijl hij mijn bleke gezicht in zich opnam. ‘Je doet me een beetje denken aan Lazarus uit de Bijbel. Alsof je uit de dood bent opgestaan.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Misschien ben ik inderdaad wel uit de dood opgestaan. Of misschien nemen we deze scène alleen op om mensen te laten denken dat ik nog leef.’

‘Wat?’ Hij keek me verward aan. ‘Ik bedoelde dat je terug uit het doodse Devon gekomen bent. Daar valt immers amper wat te beleven. Je zult wel enorm opgelucht zijn dat je uit die saaie omgeving weg kon.’

‘Eh...’

Ik kreeg geen kans om zijn uitspraak te weerleggen, want op dat moment schreeuwde iemand: ‘Stilte alsjeblieft!’ Ik haalde een paar keer diep adem om me op de volgende opnames te concentreren.

Was ik opgelucht? Ik was altijd ontzettend gek geweest op Londen en hield van de energie, de drukte en het geluid van de stad. En ik was gek op mijn werk, daar was geen twijfel over mogelijk. Maar na twee weken bij Theo, omgeven door het heldere licht, de frisse lucht en de prachtige zee van Brightside Cove leek de stad een stukje van zijn sprankeling verloren te hebben. Nu ik zogenaamd

beroemd was, droeg ik bovendien de hele dag een zonnebril en moest ik continu op mijn hoede zijn. Ik wist dat er binnen de kortste keren een nieuw schandaal zou plaatsvinden, waardoor ik weer iets meer met rust gelaten zou worden. Dat maakte mijn huidige situatie er echter niet minder vermoeiend op.

Maxine stopte haar telefoon in haar kontzak en blies een van haar krullen uit haar gezicht. ‘En actie,’ riep ze.

Ik liet mijn ogen zo goed als dichtvallen, maar zorgde dat er een klein kiertje openbleef zodat ik kon zien wat er om me heen gebeurde.

‘Elsie, liefje, kun je me horen?’ vroeg Freddie me in zijn rol als agent Ron zachtjes. Hij schoof over de rand van het ziekenhuisbed iets dichters naar me toe. Geveinsde tranen glommen in zijn ogen.

‘Ze heeft een flinke klap op haar hoofd gehad, agent,’ fluisterde Becky Burton aan de andere kant van het bed. Becky speelde de flirtgrage zuster Marjorie en was mijn beste vriendin in de *Victory Road*-cast. Momenteel ging ze echter ietwat koeltjes met me om omdat ik tijdens mijn bezoek aan Devon niet op haar berichtjes gereageerd had. Ze voelde aan mijn pols en keek op het horloge dat aan haar schort vastzat. ‘Maar misschien doet het haar wel goed om uw stem te horen. U mag haar ook aanraken.’

Terwijl Freddie mijn hand vastpakte, zorgde ik dat mijn armen log en levenloos op het bed bleven liggen.

‘Knijp in mijn vingers als je me kunt horen,’ fluisterde hij me toe. Ik reageerde niet op zijn verzoek.

‘Praat maar tegen haar,’ zei zuster Marjorie terwijl ze een klem-bord aan het voeteneinde van mijn bed hing. Ze legde haar hand kort op zijn schouder en zei met hese stem: ‘Als ze wakker wordt, zal ze het ongetwijfeld fantastisch vinden om u hier aan te treffen.’

Ze wapperde verleidelijk met haar wimpers en keek Freddie diep in de ogen. Arme Elsie. Hoe kon Marjorie haar dit in vredesnaam aandoen? De daden van Elsies zogenaamde vriendin zouden het

publiek ongetwijfeld woedend maken.

Zodra Marjorie vertrokken was, trok Ron een sieradendoosje uit zijn zak. Hij haalde er een diamanten verlovingsring uit en deed die om mijn vinger. Vervolgens veegde hij een neptraan van zijn wang.

‘Ik hou van je, Elsie,’ mompelde hij, waarna hij een kus op mijn neus drukte. ‘Jij bent mijn meisje en dus wacht ik op je. Hoelang het ook duurt. Op een dag zul je mijn vrouw worden.’

Hij liet zijn kin tegen zijn borst vallen en maakte schokkende bewegingen met zijn schouders zodat het leek alsof hij diep in rouw was.

‘En cut. Mooi gedaan.’

Ik deed mijn ogen open en zag dat Maxine naar ons toe kwam.

‘Als dat mensen niet aan het huilen maakt, weet ik het ook niet meer,’ zei ze opgewekt. ‘Goed, je kunt gaan, Freddie.’

‘Prima, baas.’ Hij grijnsde en sloeg nonchalant zijn arm om haar schouders. Zodra Maxine hem een ijzige blik toewierp, haalde hij die echter weer weg.

‘Ja, goed gedaan, Freddie.’ Ik leunde op mijn ellebogen en keek hem aan. ‘En het spijt me vreselijk als mijn gedrag je in de problemen gebracht heeft.’

Freddie gaf me een speelse tik tegen mijn arm. ‘Geen zorgen. Het was wel even zweten, maar uiteindelijk heeft het me een fantastische nieuwe rol opgeleverd. Mijn manager is na het schandaal meteen voor me aan de slag gegaan en ik heb de rol van Buttons in de pantomimeversie van *Cinderella* op West End gekregen. Bovendien heb ik er flink wat nieuwe volgers op Instagram bij, waardoor het er in totaal meer dan een half miljoen geworden zijn. Nu mijn vriendin in coma ligt, zullen de vrouwen ongetwijfeld ook nog eens bij bosjes voor me vallen. En dat allemaal door jou en je grote mond.’

‘Blij je van dienst te kunnen zijn,’ mompelde ik ietwat verontwaardigd.

Hij knipoogde naar me en liep toen de set af.

Zijn manager was blijkbaar heel wat proactiever geweest dan die van mij. In plaats van me te helpen, had Sebastian me na het voorval in zijn kantoor meteen van zijn cliëntenlijst geschrapt en laten onderduiken.

Ik zuchtte opgelucht en was blij dat het zoveelste ongemakkelijke gesprek van die dag achter de rug was.

‘Bijdehante vlegel.’ Maxine keek Freddie na en rolde met haar ogen. ‘Goed, we hebben nog wat close-ups nodig voor toekomstige scènes zodat we je niet weer naar de studio hoeven halen en morgen zijn de nieuwe opnames van de bomontploffingsscene.’

‘Prima,’ zei ik ietwat ongemakkelijk.

Het voelde vreemd om in dit bed te liggen en door Maxine toegesproken te worden. Ondanks haar aanbod me te helpen, vond ik haar op de set nog altijd behoorlijk intimiderend.

‘De reactie op het gerucht dat zuster Elsie zou overlijden was veel heftiger dan we hadden verwacht, wat waarschijnlijk mede met jouw verdwijning te maken had,’ vertelde ze. ‘Dus hebben de schrijvers de volgende paar afleveringen herschreven om er echte tranentrekkers van te maken.’

‘Het spijt me vreselijk dat ik iedereen zoveel extra werk bezorgd heb,’ mompelde ik.

‘Dat weet ik,’ zei ze koeltjes, maar toen krulden haar lippen omhoog. ‘Maar dat filmpje waarin je een emmer ijs over Cecily Carmichael gooit, is een van de grappigste dingen die ik ooit gezien heb. Al mijn vrienden hebben hem bekeken.’

Ik slikte. Het was nooit mijn bedoeling geweest om online viral te gaan. Ik wilde bekendstaan om mijn acteertalent, niet om mijn dramatische uitbarstingen. ‘Die video laat ik het liefst zo snel mogelijk achter me.’

‘Wat gedaan is, is gedaan. Uiteindelijk pakt dit misschien wel hartstikke goed uit, voor zowel jou als de show.’

‘Laten we dat maar hopen.’

Als ik de klok kon terugdraaien, zou ik alles anders doen. Sommige mensen vonden het misschien heerlijk om op deze manier in de belangstelling te staan, maar ik speelde liever een rol dan dat ik mezelf op YouTube voor schut zette.